

Ware vrienden?

Henry wilde niet meer alleen zijn.

Alissa Holyoak
(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal speelde zich af in de Verenigde Staten.

'Hé, kom eens kijken', zei Darren tegen Henry. 'Dit is hilarisch!'

Henry kreeg een naar gevoel in zijn buik. *Niet nog een filmpje.*

Hij zat naast Darren en Drake op de bank. Ze lachten om het filmpje, maar Henry wilde in de kussens wegzakken om de lelijke woorden niet te horen.

Toen de video afgelopen was, sprong Henry meteen overeind. 'Laten we gaan fietsen.'

'Later', zei Drake. Darren bleef op zijn telefoon scrollen.

Henry zuchtte en ging weer zitten. Darren begon het filmpje af te spelen.

Toen Henry later naar huis fietste, dacht hij aan alle andere keren dat hij zich ongemakkelijk bij Darren en Drake had gevoeld. Bijvoorbeeld als ze gemene grapjes maakten op school. Of als ze appels van de boom van meneer Garcia stalen.

Misschien moet ik met mama praten, dacht Henry. Maar wat als hij niet meer met Darren en Drake mocht omgaan? Dan zou hij alleen zijn. Alweer.

Mama was de tafel aan het dekken toen Henry naar binnen liep. 'Hé, hoe was je dag?' vroeg ze.

Henry haalde zijn schouders op. Ze namen aan tafel plaats en mama sprak het gebed uit. Henry roerde in zijn soep zonder ervan te eten.

'Is er vandaag bij Darren thuis iets gebeurd?' vroeg mama.

Henry was helemaal van slag. Hij wilde haar niet alles over Darren en Drake vertellen. Maar misschien kon hij haar een beetje vertellen. 'We kijken alleen maar filmpjes. Ik wil graag fietsen, maar Darren en Drake zeggen altijd nee.'

'Is er iets mis met die filmpjes?' vroeg ze.

Henry's hart ging tekeer. Moest hij het haar vertellen? Hij kon niets over de lelijke woorden zeggen. Hij kon *niet* weer alleen zijn. 'Ik wil er nu niet over praten.'

Mama haalde diep adem. 'Ik weet dat het moeilijk was om hiernaartoe te verhuizen. Je was zo blij toen Darren en Drake je vrienden werden. Maar ik hoop dat ze je nooit dwingen om iets slechts te doen of bekijken. Ware vrienden helpen je om het goede te doen.'

Henry staarde naar de grond. 'Darren en Drake zijn ware vrienden.'

'Als dat zo is, zullen ze je beslissingen respecteren. Zelfs als jij nee zegt.'

Toen Henry de volgende dag weer bij Darren thuis was, bleven de woorden 'ware vrienden' in zijn hoofd spoken.

'Je moet dit nieuwe filmpje zien', zei Darren.

'Nee', zei Henry.

Darren en Drake staarden naar hem.

'Ik kijk niet meer', zei hij, dit keer iets harder.

'Ze geven me geen goed gevoel.'

'Wees niet zo'n baby', zei Drake.

Darren en Drake lachten. Ze plaagden Henry, omdat zijn gezicht altijd rood werd als ze hem filmpjes lieten zien of grapjes op school maakten.

Is dat wat ware vrienden doen? dacht Henry.

Hij stond van de zitbank op. 'Ik ga fietsen. Jullie kunnen meekomen, als jullie willen.'

'Nee', zei Darren. 'Wij blijven hier.'

Henry ging alleen naar buiten. Toen hij de deur achter zich dicht deed, merkte hij dat het nare gevoel in zijn buik weg was. Hij was nu opgelucht en kalm.

Toen merkte hij nog iets anders. Hij was *niet* alleen. De Heilige Geest was bij hem. Henry was wel verdrietig over Darren en Drake. Maar de Heilige Geest vertelde hem dat hij het goede had gekozen. Met een glimlach stapte hij op zijn fiets en reed naar huis. ●

